

Mimosa

Minh Hương

Hải cùng bác Tịnh, bảo vệ của Công ty kéo mấy thân cây vừa bị chặt đổ nằm ngổn ngang trước cổng. Thấy bác cứ lẳng lẳng chẳng nói gì, Hải ngại không dám bắt chuyện. Nhưng rồi không kìm được sự tò mò, cô đành lên tiếng.

- Bác ơi! Tại sao lại chặt những cây này đi hở bác, nó đang tươi tốt thế này, mà cháu thấy cây này cũng đẹp mà?

Bác bảo vệ thủng thẳng trả lời:

- Người thích thì trồng, người không thích thì bắt chặt đi. Ngày cậu Linh mang cây về trồng, thấy lạ nhiều người cũng đã hỏi tên, nhưng cậu ấy chỉ cười không nói. Nó được trồng ở đây cũng đã ba bốn năm rồi đấy. Vào những buổi chiều chỉ còn lại một mình, nhìn ngọn lá lay nhẹ trong gió, tôi thấy lòng vừa xao động, vừa buồn buồn thế nào ấy.

Hải tròn mắt thốt lên:

- Ôi! Bác cũng là người đa cảm nhỉ!

Vừa nói, Hải vừa nheo mắt cười với ông. Mấy buổi chiều mới đến đây, mỗi khi dắt xe qua cổng ra về, cô cũng có cảm nhận như vậy về thứ cây mới thấy lần đầu này. Mới về Công ty được hơn một tuần, Hải chưa biết hết tên mọi người. Nghe bác Tịnh nói về người trồng cây, cô rụt rè hỏi:

- Bác ơi! Anh Linh là ai hở bác?

- Cậu ấy nguyên là Trưởng phòng Kế hoạch của Công ty bây giờ không còn làm việc ở đây nữa.

- Chắc là anh ấy chán cảnh đèo heo hút gió này nên xin chuyển về Thành phố hở bác?

- Ô! Chuyện cậu Linh đi khỏi Công ty thì phải hỏi các "Sếp". Theo tôi biết thì không phải, cậu Linh là người có nhiều tâm huyết với Công ty từ những ngày đầu mới thành lập, lúc ấy còn khó mọi bề. Hồi đó cậu Linh với cậu Hưng thân nhau lắm...

Bác bảo vệ ngừng nói khi thấy Hưng đang đi đến. Từ xa Hưng đã nói oang oang:

- Ngày mai bác Tịnh đào mấy gốc cây này lên rồi tuần sau mua trăm chiếc diệp trồng vào đó nhé. Bộ mặt của Công ty phải đẹp...

Nói xong, cũng chẳng chào hỏi gì, Hưng quay lưng định đi thẳng về phòng làm việc. Thấy bác Tịnh không nói gì, Hải dè dặt nói với theo:

- Em thấy trồng cây này có gì đó là lạ...

Hưng quay phắt lại, gay gắt:

- Là lạ cái gì? Ở đây nó thật vô duyên! Mà này, chỗ làm việc của cô Hải ở trong kia, sao lại ra đây?

Hưng có vẻ bực mình, lừ mắt nhìn Hải rồi bỏ đi. Hải im lặng nhìn theo, lưng áo của Hưng còn ướt đầm mồ hôi. Nhớ lại vẻ hăm hăm của anh ta khi chặt cây lúc nãy, cô nghĩ: "Nếu chỉ để làm đẹp bộ mặt của Công ty, sao lại hăm hực đến thế nhỉ?". Như đoán được suy nghĩ của Hải, bác Tịnh chậm rãi nói:

- Cậu Hưng giờ phải thay vào cái chức Trưởng phòng Kế hoạch của cậu Linh trước đây, có vẻ không bằng lòng, cậu ấy nghĩ mình xứng đáng có một địa vị cao hơn nữa. Công ty đang thiếu cán bộ chủ chốt chưa được bổ sung, Hưng đang khấp khởi. Đùng một cái, Linh xin nghỉ việc thế là Hưng phải thế chân, còn chức Phó Giám đốc vẫn chờ sự sắp xếp của Tổng Công ty...

- Thế anh Linh bây giờ làm việc ở đâu ạ?

- Tôi không biết, nghe nói hình như cậu ấy về nhà làm ăn tự do.

Ngại mình mới về, hỏi nhiều chuyện của Công ty không tiện, Hải chào bác Tịnh rồi về phòng đọc tiếp tài liệu. Mấy hôm trước, Hưng đưa cho cô tập tài liệu lưu và nói cô đọc để hiểu các hoạt động của Công ty. Cô dự định hôm nay sẽ đọc xong số tài liệu còn lại. Nhìn những xấp tài liệu đủ các loại văn bản đã bị hoen ố, cô thầm nghĩ: "*Không có cán bộ mới như mình, chắc cái thứ giấy tờ lưu này còn nằm trong tủ không biết đến bao giờ?*". Cô rút tiếp một tệp để đọc, chợt thấy lạ bởi nó được viết tay, chưa qua đánh máy, chữ viết đẹp quá, lại sạch sẽ rõ ràng trên nền giấy còn trắng sáng. Hải lướt qua dòng chữ to ghi ở đầu trang: "*Kế hoạch phát triển Công ty...từ 1990 đến 2000*". Một thoáng thắc mắc trong cô: "*Bây giờ mới giữa năm 1989, sao Kế hoạch này lại xếp vào tài liệu lưu trữ, và còn bị xếp ở tận cuối?*". Hải bắt đầu đọc và bị cuốn hút ngay từ phần đặt vấn đề. Càng đọc cô càng thấy đây là một Kế hoạch hết sức táo bạo và sáng suốt, có điều hơi mạo hiểm. Nhưng cô cũng vừa kịp nhận ra và thấy thật đáng tiếc: "*Nếu Kế hoạch này được chấp thuận thì bây giờ nó không không còn nằm ở cặp tài liệu lưu trữ này!*"

Hải bước ra khỏi phòng làm việc, mọi người đã về hết. Ngày mai Ban Giám đốc sẽ thông qua Dự án đầu tư phát triển của Công ty đến năm 2010. Mọi việc đã xong, cô cố nán lại kiểm tra toàn bộ, chỉnh sửa, bổ sung cho thật hoàn chỉnh, đảm bảo cho việc thuyết trình sáng mai đạt kết quả tốt nhất. Nếu dự án được thông qua, đây sẽ là mốc quan trọng để mọi người đánh giá khả năng của cô sau hơn một năm về Công ty làm việc. Có lẽ vì không biết Hải còn chưa về, bác bảo vệ đã đóng cổng đi đâu đó, vì vậy cô phải đứng chờ. Chiều tối đang xuống dần, cô thấy lòng lại nao buồn. Thế là một năm đã trôi đi. Công ty đã trở nên thân thiết, nhưng mọi tâm sự riêng tư của cô vẫn không ai biết. Cô lao vào công việc để quên đi tất cả. Dù vậy, nỗi nhức nhối trong lòng đôi khi vẫn làm cô phải vật vã. Tội nghiệp Phong Thu, nó không biết gì về sự chia tay của ba, mẹ. Hôm đưa nó về ở với bà ngoại để lên đây công tác, cô đã nói với nó: "*Ba, mẹ sẽ thường về thăm con...*" mà lòng đau thắt. Tuần này, vì lo cho việc duyệt dự án, Hải không về thăm con được, giờ lại đang thơ thẩn một mình ở đây, cô nhớ con quá. Không biết bây giờ nó đang làm gì? Lẽ có về thăm con không? Nghĩ cũng lạ, khác với nhiều phụ nữ ly hôn khác, Hải không ngăn cấm việc chăm sóc con của chồng cũ. Ngược lại, cô luôn mong bố con nó vẫn giữ được tình cảm thật tốt...

Lãm và cô sống với nhau được mười năm. Cả hai cùng có nỗi đam mê nghề nghiệp, có lúc tưởng như quên luôn cả nhau. Nhưng mâu thuẫn vợ chồng xảy ra lại do bất đồng chính kiến trong cuộc sống. Sự không đồng quan điểm cùng với yêu cầu công tác làm cho giữa hai người ngày càng có một khoảng cách. Ngoài giờ làm việc, Hải chỉ còn biết dành hết thời gian để chăm sóc con gái. Phong Thu là kết quả của một thời yêu đương nồng thắm giữa cô với Lãm. Sau một xung đột không thể tránh khỏi, Lãm nhất định đòi ly hôn. Cô chấp nhận với một điều kiện không để bé Thu Phong biết. Vì vậy, cô phải chọn giải pháp: xin chuyển công tác lên miền núi để Phong Thu có lý do chính đáng về ở với bà ngoại... Thời gian đầu, cô thường xuyên về thăm con. Được biết, Lãm cũng thường về dẫn Phong Thu đi chơi, mua sắm cho nó nhiều thứ, cô thấy lòng nhẹ bớt...

Hầu hết các ý tưởng và dữ liệu của Dự án đều được Hải lấy từ bản Kế hoạch do Linh xây dựng đã bị xếp vào cặp tài liệu lưu ngày ấy. Mặc dù trước khi bắt tay vào viết Dự án, Hải đã đặt vấn đề với ban Giám đốc, sẽ được sử dụng tất cả những thông tin kỹ thuật đã có của Công ty. Cô hơi phân vân vì cho đến nay cô vẫn không hỏi được thông tin gì thêm về Linh. Hầu như ít người biết hiện nay Linh đang làm gì, ở đâu. Do vậy, việc cô sử dụng dữ liệu của Linh chưa được anh đồng ý. Nhưng Hải nghĩ, đây chắc chắn là điều tâm huyết của anh đối với sự phát triển của Công ty nên cô vẫn mạnh dạn sử dụng. Cô cho rằng, những ý tưởng táo bạo của Linh cách đây mấy năm bây giờ đã có cơ hội trở thành hiện thực. Hơn thế nữa, nó có thể thực hiện trong thời gian dài, vì vậy cô đã kéo dài thời gian của Dự án đến năm 2010. Tất nhiên là cô có bổ sung thêm một số mục tiêu, yêu cầu của dự án, chia mốc thực hiện theo hai giai đoạn, từ 1990 - 2000 và từ 2001 - 2010. Ban Giám đốc Công ty đã được kiện toàn, có năng lực lãnh đạo. Công ty vừa vượt qua giai đoạn khủng hoảng đang từng bước ổn định. Nếu Dự án mà Hải sắp bảo vệ được Ban Giám đốc chấp thuận và đưa vào thực hiện, cô tin rằng Công ty sẽ phát triển rất nhanh. Để phù hợp với thực tại, Hải đã bổ sung thêm vào Kế hoạch của Linh phần hạch toán cụ thể về lãi doanh thu hàng năm và đưa thêm vào các từ ngữ kinh tế mới như đầu vào, đầu ra, quan hệ đối tác, dây chuyền khép kín, ma kết tinh...

Hôm đọc bản Kế hoạch của Linh, Hải không sao dứt được những thắc mắc. Dần dần cô hiểu ra, bản Kế hoạch ra đời hơi sớm. Lúc đó mọi người vẫn còn trì trệ trong nếp nghĩ, nếp làm theo kiểu bao cấp: kế hoạch từ trên dội xuống, vốn liếng Nhà nước lo, hạch toán lãi giả, lỗ thật nhưng vẫn không làm sao cả vì vẫn có Nhà nước bù lỗ... Quan trọng hơn là, nếu theo Kế hoạch của Linh thì nhân sự của Công ty phải được kiện toàn gọn gàng, nhất là Ban Giám đốc và trưởng, phó các phòng ban. Thế là vô tình sẽ phải động chạm đến không ít người. Một điều tế nhị khác nữa là, để tổ chức thực hiện Kế hoạch đạt hiệu quả, cần phải có người am hiểu trực tiếp điều hành. Lẽ đương nhiên là không ai khác tốt hơn ngoài Linh... Mâu thuẫn nảy sinh giữa Linh với ban Giám đốc cũ và cả với Hưng chính lại là ở điểm này. Ba năm đã qua, kể từ khi Linh viết bản Kế hoạch đó. Hiện nay Công ty đã có một ban Giám đốc mới khá kiện toàn với cách nhìn và suy tính phù hợp với thị trường, nhất là đáp ứng với cung cách làm ăn cân đối, tự trang trải. Điều đó thực sự khích lệ Hải đem hết sức mình để xây dựng Dự án mà Công Ty giao. Cô hy vọng, thông qua Dự án, những điều tâm huyết của Linh và cô sẽ được chấp thuận.

Lúc này, cô rất muốn có một người để nói chuyện. Bác bảo vệ vẫn chưa về. Công ty vắng vẻ quá. Cô thoáng nhớ đến Lãm, nhưng cô biết, dù có Lãm ở đây, cô cũng sẽ không nhận được một lời khích lệ nào của anh. Với Lãm, đàn bà không nên quá giỏi và đam mê công việc ngoài xã hội, mà nên chu toàn chăm sóc gia đình.

Cô nghĩ đến Linh, không biết anh có thể chia sẻ với cô không nhỉ? Thực ra chỉ cần có bác Tịnh ở đây, Hải cũng sẽ nói được nhiều điều với bác. Tuy chỉ làm bảo vệ, nhưng bác Tịnh đối với Hải rất thân tình. Bác thường nhắc nhở khuyên bảo Hải trong mọi việc. Đã có lần bác nói với cô:

- Tuy về chuyên môn, bác không hiểu nhiều, nhưng làm gì thì trước hết tâm phải đồng, lực phải hiệp. Cháu cố gắng tạo được mối quan hệ đồng nghiệp tốt thì mới thuận cho việc phát huy được khả năng chuyên môn. Không phải cứ có bằng cấp, có địa vị là nói gì cũng được. Điều đáng sợ là lòng đố kỵ, phải vượt qua nó thì mới mong làm được việc lớn...

Hải rất cảm ơn và thực lòng muốn sống được như những điều bác Tịnh căn dặn. Cô chợt nhớ đến Hưng. Hàng trăm bách diệp này được trồng theo ý của Hưng. Nó cũng đang làm đẹp bộ mặt của Công ty nhưng bây giờ Hưng cũng không còn ở Công ty nữa. Không hy vọng được bổ nhiệm vào vị trí lãnh đạo Công ty, anh đã xin chuyển về Thành phố làm ở một công ty liên doanh với nước ngoài. Cô được phân công đảm nhận vị trí của Hưng. Cô không có ý định thay đổi bất cứ những gì mà Hưng đã cố gắng làm để khẳng định vị trí của mình khi thay Linh. Điều mà cô quan tâm là làm thế nào để góp sức giúp cho Ban Giám đốc có một chiến lược phát triển Công ty một cách bền vững. Nghe nói, hình như Hưng cũng không toại nguyện với vị trí công tác ở cơ quan mới. Thôi thì thay đổi môi trường cũng là để Hưng có điều kiện nhìn nhận lại mọi suy tính của mình.

Bước chậm chậm về phía cổng, Hải bỗng giật mình chững lại. Đập vào mắt cô là màu xanh ngọc bích của một thân cây nhỏ, loại cây lạ ngày nào. Cô đến bên nó, nhìn sâu vào gốc cây. Vết chặt ngang đã thành sẹo, nối liền với chồi cây mới thành một đường cong khá đẹp. Nó ẩn mình ở đây, hàng ngày chẳng ai nhìn thấy bởi cánh cổng đang mở ra che khuất. Hẳn là khi đánh gốc cây theo lệnh của Hưng ngày ấy, bác Tịnh đã bỏ sót lại một gốc cây này vì nó nằm sát chân tường. Và sự hiện diện của nó chắc chắn là bác Tịnh phải biết. Đưa tay lùa vào tán cây, Hải như thấy những chiếc lá nhỏ nhắn, mềm mại đang ve vuốt, áp vào bàn tay cô một cảm giác vừa mơn man vừa ấm áp. Một cơn gió lùa tới, thổi bay tóc của Hải vương vào ngọn lá. Lòng cô xao động. Bây giờ Linh đang ở đâu, anh có biết những gì anh để lại nơi này hình như đang được hồi sinh sau những tháng ngày bị quên lãng? Có tiếng mở khóa, rồi cánh cổng từ từ đẩy ra. Hải giật mình và hơi bẽn lẽn khi thấy bác Tịnh nhìn cô đang đứng cạnh thân cây sống sót. Bác vừa cười vừa nói:

- Phát hiện ra bí mật của tôi rồi hả, Tôi định chăm giữ nó, đợi khi nào cậu Linh có dịp về thăm Công ty sẽ nhớ lại một thời vất vả. Chẳng mấy nữa đâu, nó sẽ vươn cao khỏi tường và tạo thế đẹp ra phết đấy.
- Anh Linh hẹn bác sẽ về thăm ạ?
- Đây là tôi nghĩ thế. Thường vẫn vậy mà, ai chẳng muốn có một lần về lại nơi ở cũ, nhất là nơi khốn khó một thời. Người như cậu Linh, tôi tin sẽ thành đạt và có hậu... À mà sao hôm nay cháu về muộn mà không nói Bác, nhớ hôm nay bác đi đâu đó về tối thì sao?

Hải như không nghe câu hỏi của bác Tịnh, vội chào bác rồi ra về, lòng thầm cảm ơn bác Tịnh đã cho cô hy vọng, một ngày nào đó sẽ được gặp Linh ở đây.

Hải chạy ào tới và thốt lên: "Nó có hoa!". Từ lúc xe chạy vào thành phố, trong màu xanh của thông và muôn sắc màu của hoa lá nơi đây, cô phát hiện ngay ra nó, loài cây là lạ đó. Nhưng chỉ đến bây giờ đứng trước một cây to, cô mới biết, ẩn trong những chiếc lá nhỏ nhỏ màu ngọc dát bạc kia là những chùm hoa hình tia màu vàng nhạt tựa như những chùm tia nắng ban mai. Cái màu vàng tao nhã, quý phái của hoa xen với sắc ngọc ánh bạc đặc biệt của lá tạo nên một vẻ đẹp hài hòa dung dị.

Mãi say đắm ngắm hoa, hải giật mình vì nghe có tiếng người nói rất gần. Cô quay sang thì thấy một người đàn ông dáng vẻ phong trần đang đi cùng một cô gái chừng mười bảy, mười tám tuổi. Cô gái thật dễ thương và hình như cũng đang rất quan tâm đến cây có lá bạc hoa vàng kia. Người đàn ông, đang nói có vẻ rất tường tận:

- Đây là cây Mimosa? Loại cây duy nhất ở Việt Nam chịu chung sống với xứ sở ngàn hoa này. Nó chỉ ra Hoa khi sống ở Đà Lạt...

Hải ngỡ ngàng với cái tên Mimosa của thứ cây mà từ lâu đã trở nên thân thiết với cô. Cô mãi miết nghe những điều mà người đàn ông nói với cô gái:

- Mimosa là loài hoa riêng có, là hoa đặc trưng của Đà Lạt....

Đúng vậy, thứ cây này trồng ở Công Ty Hải đã mấy năm nhưng chưa bao giờ ra hoa. Có lẽ vì thế mà ngày đó Hưng đã cho rằng "...Ở đây nó thật vô duyên" và kiên quyết chặt bỏ, trồng thay Trắc bách diệp vào đó...

Hải đoán người đàn ông và cô gái kia là cha con, vì họ có đôi mắt và khoe miệng rất giống nhau. Bất chợt, Hải nhớ đến Phong thu và Lãm, cô thầm mong lúc Phong thu lớn cũng được thân thiết với ba như hai cha con họ. Cô bỗng cảm thấy lạc lõng trước sự vui vẻ của họ, cô tìm lối rẽ sang hướng khác. Vừa lúc đó, nghe tiếng chị em cùng đoàn gọi, cô vội quay đi. Lúc này cô mới tự cười mình. Lâu nay cô vẫn nghĩ Mimosa là tên của một cô gái bên trời Tây đã đến và để lại cho Thành phố mộng mơ này một kỷ tích nào đó. Bởi cô thường nghe người ta hát:

"...Mi - mô - za, vì sao em đến đất này...Anh đã biết rồi, vì em yêu cuộc sống trên cao, có thông reo rì rào..."

Vậy mà nó lại là tên của một loại cây, một loài hoa. Cô lại nhớ đến bụi cây đó ở Công ty, bây giờ nó đã cao vượt lên, không còn ẩn mình sau bức tường và cánh cổng sắt nữa. Cô cũng không hiểu sao, chỉ là một mầm cây sống sót lại sau sự chặt bỏ của mọi người đối với cô lại ý nghĩa thế. Nó cứ như là nơi gửi gắm những tâm sự, những suy nghĩ của mình vậy. Mỗi khi buồn, nhớ con cô lại đến bên nó ngắm nghía suy ngẫm. Từ khi phát hiện ra nó, hình như ngày nào cô cũng để mắt đến nó. Vậy mà nó lớn vượt lên tự

lúc nào thì cô chẳng định nổi. Rất nhiều lần ở bên nó, cô cứ thầm trách mình sao hay nghĩ về người chưa gặp mặt bao giờ...

Sau khi được Tổng Giám đốc công ty mời vào, Hải cúi đầu chào và thưa:

- Dạ, cháu là Hải ở Công Ty...

Chưa kịp để cô nói hết câu, Tổng Giám đốc đã vồn vã:

- À, chào cô Hải! đã bàn giao xong công việc ở Công ty chưa? Về làm việc trên này có ý kiến gì không?

- Dạ không ạ! Cháu rất cảm ơn vì...

Hải ngừng nói, có người vừa bước vào, chắc định gặp Tổng Giám đốc, nhưng thấy Hải nên lại quay ra ngay.

Vừa kịp nhận ra, rất vô thức Hải gọi theo:

- Anh Mimosa!

Nhưng người ấy đã ra khỏi phòng. Ông Tổng Giám đốc ngạc nhiên.

- Mimosa nào? Cô có làm không? Cậu ấy là Trưởng phòng kỹ thuật ở đây...

Không phải chỉ có Tổng Giám đốc ngạc nhiên, mà chính Hải cũng ngạc nhiên. Cô không ngờ gặp lại anh tại đây, và cũng không khỏi kinh ngạc là tại sao lại gọi anh ta là Mimosa. Hôm gặp hai cha con họ trên Đà Lạt, rất tình cờ và chỉ có vài phút ngắn ngủi, sao có thể hỏi tên anh ta được. Thấy Tổng Giám đốc còn đang muốn biết cụ thể, Hải vội thưa:

- Dạ, tháng trước cháu gặp anh ấy trên Đà Lạt. Mới kịp nghe anh ấy nói tên cây Mimosa, chưa kịp hỏi tên anh ấy lại phải vội đi với đoàn. Hôm nay gặp lại bất ngờ quá, chẳng biết sao lại gọi là Mimosa...

Cả Tổng Giám đốc và Hải cùng cười. Tất nhiên là Hải có phần ngượng ngập vì chuyện vừa xảy ra. Còn Tổng Giám đốc thì có vẻ thú vị:

- Tuổi trẻ của các cô các cậu bây giờ hay thật! này nhưng mà phải cẩn thận đấy, gà trống mà nuôi con gái đậu 3 trường đại học. Nhiều cô xin chết mà không lém phéng ai đâu.

- Dạ thưa, anh ấy tên là gì ạ?

- Ồ! Thế không biết thật à? Cậu Linh, trước cũng ở Công Ty Hương Sơn mà.

Hải ngó người ra, mắt tròn tròn nhìn Tổng Giám đốc. Cô vội thanh minh:

- Thực là cháu đã rất muốn được gặp anh Linh. Khi cháu về Công ty thì anh ấy đã đi rồi. Nghe nói, anh ấy xin nghỉ việc về làm kinh doanh riêng mà bác?

- Ồ! Ồ! Hồi ấy cậu ta có điều gì đó bất đồng với Ban Giám đốc Công ty. Nhưng lý do chính cậu ấy xin nghỉ thôi việc là vì con gái. Vợ mất sớm, có đứa con gái cậu ấy phải gửi nó cho bà nội. Khi con gái lớn lên đi học càng ngày càng phải đóng tiền học nhiều hơn, bà nội càng ngày càng sức yếu, cậu Linh xin nghỉ việc để về tính chuyện làm ăn lớn và vừa để có điều kiện chăm con gái và mẹ già. Biết chuyện tôi, tôi về tận nhà tìm. Mới có gần hai năm mà cậu ấy đã trở thành ông chủ vừa giàu ăn nên làm ra. Tôi bắt cậu ta dẹp hết. Tổng Công ty đang cần người giỏi chuyên môn... hẳn phải nghe vì trước là học trò cưng của tôi mà.

Nói đến đây, ông Tổng giám đốc nháy mắt ra chiều rất tâm đắc nhìn Hải. Sau đó ông cất tiếng cười rất thoải

mái và hạ giọng:

- Nói vậy thôi, thực ra cậu Linh là người rất trọng nghĩa và cũng ham công tiếc việc. Cậu ấy đã giúp Tổng Công ty rất nhiều trong lúc khó khăn này, nhất là trong việc xây dựng kế hoạch chiến lược và tổ chức thực hiện. Chính cậu ấy đề nghị điều động cô về trên này đây. Cậu ta đang dự kiến một chương trình hợp tác lớn với Đức...

Ông Tổng Giám đốc càng nói càng có vẻ tự hào về người học trò cũ cũng là người trợ lý đắc lực của mình. Ông không biết, Hải đang như người say sóng. Làn chạm mặt rất bất ngờ với người đã vô tình nói cho cô biết về cây Mimosa hôm đó lại chính là Linh!? Đúng là không thể tưởng tượng nổi. Linh là người đã đem đến cho cô những thành công trong nghề nghiệp, và giờ đây lại chính là ân nhân của cô trong cuộc sống đời thường. Phong Thu ngày một lớn, nó cần phải có sự chăm sóc, chỉ bảo của mẹ. Lắm đã đi nghiên cứu dài hạn ở Úc. Cô không còn lý do gì bắt mình phải sống xa con như thế này nữa. Mẹ con cô phải được sống gần nhau, đó là nguyện vọng chính đáng và cháy bỏng của cô. Nhưng về Thành phố không dễ chút nào. Cô đang loay hoay chưa biết xoay xở ra sao thì nhận được Quyết định điều động về Tổng công ty. Mừng quá, cô nghĩ mình được trời thương nên cầu được, ước thấy... Nhưng nghe Tổng Giám đốc nói, chính Linh đề nghị xin cô về, cô lại nghĩ, đúng là mình được quý nhân phù hộ...

Ông Tổng Giám đốc vẫn đang say sưa nói về Linh, chợt nhìn đồng hồ và vội đứng dậy, vừa với cái cặp trên góc bàn ông vừa nói:

- Cô Hải cứ ngồi đây, tí nữa có người đến đưa cô về phòng Kỹ thuật, tôi có việc phải đi...

Đúng lúc đó, Linh bước vào. Ông vội dặn lại Linh rồi đi luôn. Hải không biết ông đã nói gì với Linh, vì lúc đó cô đang luống cuống đứng dậy, không biết chào Linh như thế nào nữa... Ông Tổng Giám đốc đi rồi, Linh quay sang nhìn Hải và giơ tay ra bắt. Anh nói như hai người đã từng thân quen nhau:

- Chào cán bộ mới! Chúng ta sẽ cùng tiếp tục hợp tác, đang có nhiều việc phải làm lắm đó.

Hải đưa tay cho Linh bắt, anh xiết chặt tay cô lắc nhẹ. Cô cúi đầu và nói lí nhí:

- Chào anh Mimosa, à chào anh...

Sao thế nhỉ, Hải đã rất mong mỗi có một ngày được gặp và gọi tên Linh, vậy mà giờ đây, đứng trước anh, biết rõ đây chính là Linh, cô lại thấy khó làm sao... Hình như Linh cũng cảm nhận được điều đó, anh vui vẻ nói:

- Không sao, cứ gọi là Mimosa, tôi cũng thấy ngộ ngộ đấy... Cảm ơn Hải đã thổi hồn và mang đến sự sống cho Kế hoạch của tôi ở Công ty Hương Sơn ngày ấy...

Ồi! Sao lại vậy, đáng lẽ Hải phải là người cảm ơn Linh trước chứ. Chính từ việc thực hiện Dự án được hoàn thiện từ Kế hoạch của Linh mà Công ty Hương Sơn đang trên đà ngày càng phát triển và Hải được mọi người đánh giá cao về năng lực chuyên môn... Cô định nói hết những điều chứa chất bao lâu nay với Linh, nhưng anh đã đột ngột chuyển giọng hỏi nhỏ:

- Được về làm việc gần nhà và ở cùng con gái chắc Hải mừng lắm!?

Hải ngược lên và bắt gặp cái nhìn sâu thẳm của Linh. Cô chỉ gật gật đầu và không nói được gì vì chợt nhận ra rằng: "*Anh ấy đã biết hết mọi chuyện về mình...*". Những năm tháng qua, cô cố gắng gượng để vượt lên số phận đắng cay và đã tự bằng lòng với sự cứng cỏi của mình. Giờ đây, cô thấy mình sao nhỏ bé và yếu đuối.

Cô run rẩy đưa tay chặn dưới mi mắt ngăn không cho nước mắt đang chực trào ra và lặng lẽ bước theo anh như người bị thôi miên.

Minh Hương